

Nu er man ogsaa overordentlig bange for de russiske Forbehold, det er saa at sige en Stræmsel, der staaer i Baggrunden; men vi maae for det Første lægge Mærke til, at det ved Ordene er antydet, at det kun er et Forbehold, det er ingen Adkomst, ingen Ret. Dersom vi derimod vedblive at holde over Kongelovens Arvesølge, kunde det let hændes sig, at det netop blev den samme Person eller hans Slægt, som nu har taget Forbeholdet, som saa vilde komme, ikke med Forbeholdet i Haanden, men derimod med en klar og fuldkommen Ret og bemægtige sig Danmark. Naar man frygter for det russiske Forbehold, fordi Rusland er en saa mægtig Stat, da har det netop vlist sig, at det er meget vanskeligt for store Stater ved Ægtekab og ved Arv at incorporere mindre Stater, hvorimod mindre Stater meget let kunde paa denne Maade blive forenede, og det vil vistnok i sin Tid vise sig, at det vil blive en europæisk Nødvendighed, at Rusland og Danmark aldrig blive forenede. Man maa desuden ikke glemme, at dette Forbehold er ikke taget uden for den mandlige Stamme af det russiske Huus, hvis jeg ikke feiler; og, naar man her saameget frygter for, at Prinds Christians mandlige Stamme skal uddøe, saa maa man ogsaa tage en lignende Betragtning med Hensyn til hiin Deel af den gottorpiske Stamme.

Jøvrigt er der ved dette Forbehold aldeles ikke Tale om at give Rusland nogen ny Ret; Forbeholdet er, saavidt jeg veed, fra den danske Regjering ikke gjort til Gjenstand for nogenformelt Anerkjendelse. Hvis Rusland altsaa ikke har tilforn nogen Ret, saa er dette Forbehold jo aldeles uden Virkning. Hvorvidt Rusland har nogen Ret, derpaa skal jeg ikke indlade mig her nøiere; ganske vist er det, at Keiseren af Rusland er den nærmeste Agnat til en Deel af Holsteen, og det er muligt, at han paa Grund af Ikke-Tevnbyrdighed og paa Grund af Forsømmelse af at tage samtidig Lehn i rette Tid o.s.f.v., fra de sønderborgske Lænder, kunde have Afgang til den anden Deel; men efter Ophævelsen af det tydske-romerske Rige

er det dog meget tvivlsomt, hvorledes Keiseren af Ruslands Ret skal forstaaes i denne Henseende; jeg maa saaledes stemme imod det Ændringsforslag, som her er under Forhandling. Skulde det imidlertid alligevel gaae igjennem — jeg stiller mig et Øieblik paa det Standpunkt — da vil jeg gaae langt videre end de Herrer, der have stillet det; thi det er nemlig ikke nok, at vi erkende Tractaten for at staae ved Magt, men vi skulle tillige, for ikke at testamentere en Uvished til Eftertiden, tilføie, at den danske Arvelov skal staae ved Magt; men det er heller ikke nok, thi i saa Fald skal man tillige indføre en Fortolkning af Kongeloven, saaledes at den i Fremtiden bliver aldeles vis (Hør!). Jøvrigt maa jeg, inden jeg slutter, gjøre den Bemærkning, at vi aldeles ikke have den gamle kongelige Arvesølge ved at antage det kongelige Budskab, thi den er, i det Mindste efter min Anskuelse, allerede hævet ved Grundloven; den evig uforanderlige Arvesølge, som er opstillet i Kongeloven, er brudt i det Øieblik Grundloven har forandret Kongeloven fra en evig ufrankelig Lov til en Lov, der kan forandres som enhver anden Lov, naar man blot har den fornødne Majoritet dertil.

Orsted: Jeg skal paa Sagens nuværende Standpunkt ikke fremsøre Noget imod de Bemærkninger, der idag ere gjorte mod den Arvesølgeordning, som er antydet i det Kongl. Budskab. Jeg skal derimod yttre mig med nogle faa Ord om det Forslag, som nu foreligger, og jeg skal i Særdeleshed meddele, hvorledes jeg agter at forholde mig, naar der bliver Spørgsmaal om at afstemme derom. Dette Forslag er i mine Tanker Noget, der ligger aldeles udenfor Sagen (Hør!); her er ene og alene Tale om, at Rigsråden skal give sit grundlovmæssige Samtykke til den forandrede Arvesølgelov, som Kongen agter indført. Der er ikke Andet at svare dertil end Ja! eller Nei!, men Forslaget indeholder hverken et Ja! eller et Nei! det staaer ikke i andet Forhold til det, som er Sagens Gjenstand, end at man søger at omgaae Sagen (Hør!).